

ANNE MARIE OVERBALLE

Efter Anne Marie mistede sin mand, Knud, har savnet til ham ikke ændret sig. Men hun er afklaret med, at han ikke kommer tilbage. Efter otte dages indlæggelse med maveproblemer, gik han bort og efterlod sig Anne Marie og deres seks børn.

KÆRLIGHED OG SAVN

Tekst og foto af Martin Rask fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

"Godmorgen Knud," siger Anne Marie, mens hun tager hånden over på den anden pude for at vække sin mand. Men han er der ikke længere. Anne Marie vågner op til virkeligheden. Tankerne og savnet skyller ind over hende, men selvom Knud ikke er her mere, består kærligheden til ham stadigvæk. Anne Marie startede som 21-årig som stewardesse på DFDS' storebæltsoverfart i 1946. Et job hun havde fået igennem sin veninde. Det var på storebæltsoverfarten hun mødte Knud, en ung mand fra Viby.

"Første gang han så mig, sagde han til min veninde: "Hende vil jeg ha'", og det fik han jo. Det er en kliché, men det var nok kærlighed ved første blik," fortæller

Anne Marie.

Samme år blev de gift og fik det første af i alt seks børn.

CAMPING OG FANGELEJR

Anne Marie tager et billede ovre fra fotovæggen. På billedet sidder Knud i en campingstol i forteltet til deres campingvogn. En campingvogn, der lå fast ved Gudenåen, som dannede ramme for flere af deres ferier. En glæde kan spores i hendes øjne, mens hun sidder med billedet.

Sammen bosatte de sig i Frederikshavn, hvor Knud var fængselsbetjent i en fangelejr for folk, der havde hjulpet tyskerne under krigen.

Efter fem år flyttede de til Aarhus, hvor Knud fik job som natvægter. "Folk kunne ikke forstå, hvordan vi kunne få seks børn. Ja, for Knud var jo natvægter," griner Anne Marie.

BØRNEENS HJÆLP I SVÆRE TIDER

Lykken brast dog, den dag Knud gik bort. Efter han havde klaget over ondt i maven et stykke tid, sendte hun ham til lægen. Her blev han undersøgt, men en egentlig årsag kunne ikke findes. Lægen ville dog gerne have Knud indlagt, så han kunne blive undersøgt nærmere.

Efter otte dages indlæggelse gik Knud bort. Den egentlige dødsårsag fandt de aldrig ud af, men lægerne mente, at det var noget med bugspytkirtlen. Anne Marie tror det var kræft, men at det også kan være medicinen og undersøgelserne, der tog livet af ham. Men for hende gør det ingen forskel, for selvom han ikke er mere, så er dét at gå fra at være to, til at være én, ikke så hårdt, når man har børn og børnebørn til at komme på besøg.

"Det er noget, jeg er stolt over. At jeg har opdraget mine børn godt, så de kan begå sig, og at de besøger mig så ofte. Det er guld værd i tider, hvor savnet kan blive stort."

KÆRLIGHEDEN

Kærligheden til Knud er stadig lige så stor, som da de mødte hinanden for 70 år siden. Der står et billede af ham på natbordet, og der har det stået lige siden, at han ikke var der til at ligge ved siden af i sengen mere.

Hun har ikke noget problem med at være alene. Men nogle gange kan tankerne dog godt tage over, og savnet til Knud blive endnu større. Men blot for

en stund, for han vil altid være der. I minderne, på billederne på væggen og på billedet på natbordet.

“Han var, og er, min eneste ene.”